

Εἶθε σὸ δρόμο τῆς ζωῆς, ποῦ χαρμηπὴ βαδίζεις
 ῥόδα νὰ φύονται ἀνὰ σὲ κάθ' ἐκ πᾶντ' σου,
 εἶθε σὰν λούλουδο καὶ σὺ αἰώνια ν' ἀνθίζης
 καὶ νὰ γιορτάζης μετὰ χαρὰ Εἰρήνη τ' ὄνομά Σου.

Ἀθῆναι: 5 Μαΐου 1889.

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΩΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ

Περὶ τὰς δέκα λεύγας μακρὰν τοῦ Ὁ-
 λερὸν, ἐν τῷ διαμερίσματι τῶν Κάτω
 Πυρρηναίων, κεῖται τὸ χωρίον Γούστ ἐ-
 πί τῆς κορυφῆς πελωρίου ὄρους ὑψούμε-
 νον. Συνίσταται δὲ ἐξ ὀλίγων μόνον σε-
 σαθρωμένων καλυθῶν, μετὰ πληθυσμοῦ
 ἑκατοντῆδος ἀνθρώπων, οἵτινες ἀποτε-
 λοῦσι φιλόπονον βιομηχανικὴν κοινότητα
 ποριζομένην τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τῆς ὑ-
 φάνσεως τοῦ μαλλίου καὶ τῆς μεταξῆς.

Μὴ ἀνῆκον μῆτε εἰς Γαλλίαν μῆτε εἰς
 Ἰσπανίαν, τὸ χωρίον τοῦτο ἀποτελεῖ μι-
 κρὸν, ἀνεξάρτητον Κράτος, ὑπὸ τὴν κυ-
 βέρνησιν συμβουλίου τινος ἀρχόντων, ὧν
 ἡ περιληπτικὴ σοφὰ ἔχει τὴν ἰσχύν νό-
 μου. Οὔτε δασμοὶ οὔτε φόροι πάσης κα-
 τηγορίας πληρώνονται, διότι ἡ δημο-
 κρατία τοῦ Γούστ δὲν κατέχει μῆτε μι-
 σθωτὸν ἱεροκήρυκα, μῆτε δήμαρχον, μῆ-
 τε ἄλλον τινὰ δημόσιον ὑπάλληλον. Ἐν
 τῇ γειτονικῇ παροιμίᾳ τοῦ Λαροῦν τὰ
 τέκνα βχπτίζονται. οἱ πολῖται νυμφεύον-
 ται καὶ οἱ νεκροὶ θάπτονται.

Τὸ κοιμητήριον τοῦ Λαροῦν παράκει-
 ται τῷ συνόρῳ τοῦ Γούστ, καὶ ἡ νεκρο-
 θήκη μετὰ τοῦ κατόχου τῆς σύρονται
 ὑπὸ τινὰ ὀρετὸν εἰδικῶς ἐσκευασμένον διὰ
 τὸν σκοπὸν τούτον, ἐπεὶ δὲ ἡ εἰς Λαροῦν
 ἄγουςα ὁδὸς εἶνε τὸσον δύσβατος, ὥστε
 καθίσταται ἀδύνατος ἡ μετακομιδὴ βα-
 ρέων φορτίων ἐπὶ ἀνθρωπίνων ὤμων. Οἱ
 κάτοικοι τῆς δημοκρατίας φθάνουσιν εἰς
 μεγάλην ἡλικίαν, καὶ ἀρκετοὶ ἐξ ἀμφο-
 τέρων τῶν φύλων εἶνε ἑκατοντούταις.

Οἱ νέοι, κατὰ κανόνα, λαμβάνουσι τὰς

συζύγους τῶν ἐκ τῶν περιχώρων, κυρίως
 δὲ ἐκ τῆς κοιλάδος τοῦ Ὁσάν, πλησίον
 τοῦ Λαροῦν. Ἐπὶ ἑκατονταετηρίδας ὁ
 πληθυσμὸς διέμεινε στάσιμος, τὰ δὲ ἀρ-
 χαῖα ἦθ' ἔθιμα καὶ αἱ παροδόσεις διε-
 τηρήθησαν μετ' ἀξιοθαυμάστου ἀφοσιώ-
 σεως. Οὐδὲ εἰς ἐν τῷ μικροσκοπικῷ τού-
 τῳ κράτει δύνκνται νὰ θεωρηθῇ ὡς πλού-
 σιος ἢ πτωχός, ἄδοξος ἢ σεβαστός, κύριος
 ἢ δοῦλος.

Καὶ ὅμως ἡ μικρὰ αὕτη Δημοκρατία
 ἔχει ἰδικήν τῆς γλῶσσαν, μῆγμα Γαλλι-
 κῆς καὶ Ἰσπανικῆς, τὴν ὁποίαν δυσκόλως
 ἐννοεῖ πᾶς ἄλλος ἐκ τῶν αὐτοχθόνων.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Γερμανική: «Ἀκουε τὴν πρώτην γνώ-
 μην τῆς γυναίκης, ἀλλ' ὄχι καὶ δευτέ-
 ραν.»

Γαλλικαί: «Ἡ γυνὴ εἶνε διηνεκὲς μαρ-
 τύριον.» «Ἀνὴρ ἐξ ἀχύρου ἀξίζει ὅσον
 γυνὴ ἐκ χουσοῦ.»

Ἰσπανικαί: «Αἱ γυναῖκες, ὁ ἄνεμος καὶ
 ἡ τύχη εἶνε εὐμεταβάλα.» «Ἐὰν ἔχητε
 νὰ διακηρύξετέ τι ἐν πληθούσῃ ἀγορᾷ
 ἀρκεῖ μόνον νὰ τὸ ἐπαναλάβητε εἰς τὰς
 γυναῖκας καὶ τὰς κίσσας.» «Ἡ συμβου-
 λὴ τῆς γυναικὸς εἶνε μηδαμινὴ, ἀλλ' ἐ-
 ἀν δὲν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, θὰ σὰς ἀποκαλέ-
 σῃ μωρόν.» «Μία μόνον κακὴ γυνὴ ὑπὶρ-
 χεῖ, ἀλλ' ἕκαστος σύζυγος νερμίζει ὅτι
 εἶνε ἡ ἰδική του.»

Ἀμερικανική. «Αἱ γυναῖκες ψιμυθιοῦν-
 ται ἵνα κρύψωσι τὰ ἐρωτήματά των.»

Ἰταλική. «Ὅστις χάσῃ τὴν γυναῖκα
 του καὶ ἕνα χιλκινον ὀβολόν, μόνον τὸ
 τελευταῖον ἔχασε.»

Κινεζικὴ. «Εἰς τὴν γυναῖκα ἡ γλῶσσα
 χρησιμεύει ὡς ξίφος, τὸ ὅποιον οὐδέποτε
 ἀφίνει νὰ σκωριάσῃ.»

«Ὅλα τὰ ἔθνη, τέλος, παραδέχονται: ὅτι
 «ἡ γυνὴ νυμφεύεται ἐνωρίς καὶ μετανοεῖ
 ἀργά.»